

Kedves testvéreim a Krisztusba vetett hit által!

Karácsonykor szerte e világon, mindenütt ajándékokat adnak az emberek egymásnak. Teszik ezt a messzi Keletről érkezett bölcsek ajándékozása alapján, akik 2000 éve Jézusnak aranyat, tömjént és mirhát adtak.

Ma először néhány szóban az egyes ajándékokról szeretnék szólni, aztán utána bővebben arról, hogy hogyan is ajándékoztak a bölcsek, akik ezzel szép példát állítottak elénk.

Mi is az arany?

Nemesfém, ami az ÓSZ-i korban Havilából, Sábából és Ófirból került Palesztinába. Legtöbb arany Salamon korában volt Izráelben.

Használták ékszernek, fizetőeszköznek, szent és közönséges tárgyak készítésére és bevonására, ajándéknak.

A Biblia gyakran használja hasonlatokban a szellemi-lelki értékek kiemelésére: az isteni bölcsesség, az Úr törvénye, az értelmesen beszélő száj, a jóindulat, a hit, Jézus vére értékesebb a színaranynál. A hit kiállja a tűzpróbát, mint az arany. Az új Jeruzsálem utcája színaranyból lesz.

Mi is a tömjén?

Bizonyos fajták gyantája, melyet megszilárdulás után porrá törtek. Parázsra szórva kellemes illatú füstöt áraszt. Többféle illatszer alapanyagául is szolgált. Arábiából érkezett, karavánkereskedelem révén.

Istentiszteleti célra egy meghatározott illatszerkeveréket kellett használni, amelynek a tömjén az egyik alkotórésze volt. Ezt a keveréket tilos volt máshol alkalmazni, halálbüntetés terhe mellett. Önmagában is jóillatú volt, egy részét szétmorzsolva el kellett helyezni a bizonyság előtt a kijelentés sátrában. A sátor és templom fölszereléséhez illatáldozati oltár tartozott.

Kötelező volt hozzákeverni az ételáldozathoz. Más áldozati fajtákhoz nem volt szabad hozzákeverni. Az áldozók vitték magukkal, a templomban külön raktára volt az egyéb áldozati kellékekkel együtt.

A visszaéléseket a próféták ostromolták.

Drága volt, királyi ajándéknak számított.

Mi is a mirha?

A balzsamfafélék családjába tartozó mirha-cserjék, valamint a krétai szuhar gyantája. Legközelebbi rokona a gileádi balzsamcserje. Az illatos gyanta a kéreg repedésein át a gyantajáratokon jut ki. Legtisztább és legjobb fajtája az, ami beavatkozás nélkül keletkezik. A gyantahozamot a cserjék bemetszésével lehet gyorsítani és növelni. Az illatos gyanta a levegőn megszárad, dió nagyságú darabokban, sárgás-vörösesbarnás színt vesz fel. A mirhát az illatszerárusok megőrölve, por, valamint folyékony formában árulták, amiből azután tetszés szerinti összetételben lehetett illatos olajokat, kenőcsöket készíteni. A kézről lecsepegő mirha is valamilyen olajos készítmény volt. Szolid, kellemes illatáért nagyon kedvelték. A kultuszban a szent olaj készítéséhez, egyébként pedig testápolásra, szépítésre, ruhák, ágyak illatosítására, holttest beszórására használták. Keverték borhoz is, ily módon növelve kábító hatását. Értékes kereskedelmi cikk volt. A keleti bölcsek egyik ajándéka a gyermek Jézusnak mirha volt.

Most pedig lássuk közelebbről, hogy hogyan is ajándékoztak ezekkel az ajándékokkal a bölcsek?

1. Nem ajándékot küldtek, hanem **ajándékot is vittek. A találkozás és a személyesség a legfontosabb!** Isten felé és emberek felé egyaránt igaz ez. A bölcsek rengeteg időt és pénzt fordítottak az utazásra, és a bizonytalan keresést is vállalták, s nem fordultak vissza, hogy Heródes majd innentől intézze a dolgot tovább!

2. Leborulva **imádták Jézust**. (Ez sok helyen egyszerűen nincs, itt a templomunkban és nyilván mindenkinek, aki ma itt van, a tegnapi napon volt!)

3. Az **ajándék praktikussága** sokoldalú volt: az arany értékálló ajándék (Egyiptomi időszak), a tömjén vallási szertartáshoz volt nagyon jó (Jeruzsálemi templom, akár a bemutatásnál, akár a 12 éves esetről, akár később), a mirha illatszer, de gyógyszer is, ami szintén az egész családnak jó lehetett bármikor, viszont Jézus a bódító hatását a kereszten nem fogadta el, úgymond nem bedrogozva akart kellemes kábulatban meghalni értünk.

4. Az ajándék **nem csak a gyermeknek volt jó, hanem a hozzátartozóknak is**. (egyház, beleértve az intézményest is, bár első renden a hívek közösségét értsük alatta, ahol Krisztus nevében jönnek össze, és ő ígéretéhez híven ott van közöttük.)

5. Az ajándék **nem csak rövid távú célt** szolgált (Kálmán Attila ajándéka a Tatai Ref. Gimn. felé, napjaink), hanem hosszú távút is. Ez különösen intézmények esetén nagyon fontos. A hosszú távú gyülekezeti szolgálatok is azok, mint például a presbiteri-gondoki, kántori tisztség, de ugyanilyen a rendszeres takarítás, a kertészkedés, a könyvelés, a hittanoktatás, a pénzsámlálás, az istentisztelet előtti templomi állapotok előkészítése, vagy akár a gyülekezeti lap szerkesztése. Ezek mindegyike kizárólag azért működik, mert némelyek hosszú távra és rendszeresen adnak ajándékot Istennek. Pénzüket, tehetségüket, idejüket.

6. **Királyi ajándékoknak** mondják ezeket az ajándékokat a kortörténet ismerői, és valóban azok. Ehhez képest sokan a fölöslegüket és kacatjaikat adják oda az Istennek és az egyháznak – az egyház nem az ingyenes lomtároló! Jézusnak a legdrágábbat, a legtöbbet adjuk! Másnál sokszor a kevesebb is elég lenne! Érdemes átgondolnunk, hogy talán éppen ezért nem jut elég ajándék Jézusnak.

Kedves testvéreim! Összefoglalásul elmondhatjuk: Karácsonykor Isten Jézusban teljes önmagát adta értünk. Ennek alapján háláldozat kell, hogy legyen minden ajándékunk, amit Isten dicsőségére adunk, teszünk. Ámen.